

Izveštaj sa akcije – Kilimandžaro 2018 (Uhuru peak 5.895m.)

U organizaciji Ekstremne Summit Team-a, kluba najpoznatijeg srpskog alpiniste i planinara, Dragana Jaćimovića izvedena je ekspedicija na najviši vrh Afrike i jedan od 7 najviših vrhova kontinenta Kilimandžaro u periodu 04.-16.02.2018.

Sve je počelo 04.02.2018. kada se na Aerodromu Nikola Tesla prvi put sreća grupa od 17 ljudi iz svih 6 republika bivše Jugoslavije, 16 planinara i vodič EST-a Kenan Muftić (najbolji vodič sa kojim sam do sada penjao). Skoro da niko nikoga pre toga nije poznao i skoro svi su mislili o tome kako će ta ekipa funkcionisati u divljini, što se kasnije ispostavilo kao najnepotrebnija bojazan u 2018. godini. Put do Kilimandžara je vodio preko Dubaija, gde smo imali dodatnih 4, 5 sati za polako upoznavanje. Sutradan smo stigli u gradić Moshi, gde smo se smestili, odmorili, proverili i prepakovali opremu jer je već sutra počinjala naša penjačka avantura...

1.dan uspona

Od ulaska u nacionalni park Kilimandžaro na 1879 mnv do prvog baznog kampa Mandara Hut na 2720 mnv morali smo preći 8 km kroz džunglu. U džungli od životinja žive plavi majmuni i mungosi (koje ovoga puta nismo videli).

2.dan uspona

Nakon prospavane noći na ivici džungle, rano ujutru krenuli

smo prema drugom visinskom kampu Horombo Hut na 3720 mnv.

Taj put je dug 11 km, a negde na pola puta prestaje džungla, počinje zona niske vegetacije i prašnjave staze.

3. dan uspona

Taj smo 3. dan uspona odradili aklimatizacioni uspon do "Zebra stena" na 4200 mnv. Svi već osećamo uticaj visine.

4. dan uspona

Prolazimo stazu koja vodi do ivice kratera Kibo. Iza nas je oko 9 km prašnjavog puta od Horombo huta i nekih 1000 mnv, a ispred Kibo Hut. Poslednji visinski kamp koji se nalazi na 4720 mnv.

U Kibo Hut smo došli oko 14h i prema planu sledio je ručak pa spavanje do 23h. Zbog visine niko u ekipi nije baš mogao jesti, a još manje spavati. Visina se sve jače osećala. Čak je i do wc-a, koji je bio 20 m udaljen, bilo teško otići.

5. dan uspona

U ponoć, nenaspavani i s raznim simptomima visinske bolesti, krećemo prema prvoj tački kratera zvanj Gilmans Point. Po siparu i prašini uz hladan vetar nakon 7h savladali smo 4 km staze i 1 km nv. Pogled i um ograničavala nam je čeona lampa

od koje smo videli samo prašinu u vazduhu i 1 m ispred sebe. Ključ uspeha je razmišljati samo o tom jednom metru koji vidiš i o tome da pratiš čoveka ispred sebe. Što zbog nespavanja, što zbog manjka kiseonika, taj celi put nam je bio kao u polusnu. Nije bilo lako, i teško smo disali, ali tih 7 sati do Gilmans pointa nam je brzo prošlo.

Do samog vrha Uhuru Peak-a na 5895 mnv trebalo nam je još oko 1.5 h i 210 mnv, a to nam se u ovom trenutku činilo duže i napornije nego prethodnih 7 sati. Kad sam ugledao tablu koja označava vrh uopšte nisam reagovao. Neki su plakali, neki pevali i skakali a ja sam samo osetio olakšanje jer smo

konacno stigli do dugo željenog cilja, krova Afrike. Cela naša grupa je pevala pesmu koju smo odabrali kao našu himnu tima „ Igra rock and roll cela Jugoslavija“... Verovatno smo bili jedan od malobrojnih timova koji je punom sastavu uspeo popeti vrh, i jedini koji je pevao na vrhu. Usledila je borba za fotografisanje ispred table jer su mnogobrojne ekipe iz celog sveta čekale u redu za taj foto-trofej koji će poneti kući kao dokaz o uspešno izvedenom usponu. Posle fotografisanja i uživanja u veličanstvenom pogledu trebalo je krenuti nazad jer nas je čekao dug put a svi smo već bili veoma umorni. Povratak do Kibo Huta ovog puta je trajao nekih 3 sata, i već posle sat odmora i ručka morali smo krenuti nazad ka Horombo Hutu. Svi smo bili mnogo umorni ali srećni jer smo uspeeli tako da nam taj dugi povratak nije tako teško pao. Mislili smo samo o kolibama u Horombu i konačnom odmoru i dugom spavanju posle svih ovih naporan.

6.dan uspona

Posle odmora i dugog sna spakovali smo smo se i krenuli ka Marangu kapiji, odakle je sve i počelo 5 dana ranije. Po dolasku na Marangu kapiju odradili smo papirologiju oko izdavanja sertifikata a zatim su nam momci koji su nas pratili svih ovih dana, po tradiciji, otpevali pesmu Hakuna Matata. I ovog puta, naša ekipa je bila jedinstvena, jer smo mi njima otpevali „ Igra rock and roll cela Jugoslavija“.

Naredna dva dana su bila rezervisana za dva safarija u parkovima Lake Manyara i Ngorongoro što je upotpunilo celokupan doživljaj ovog

putovanja. Ekipa je sada već bila veoma uigrana i disala kao jedan što je rezultiralo veoma dobrom atmosferom do samog kraja.

Posle svečane večere, dodele sertifikata o uspešno izvedenom usponu i pevanja do kasno u noć, ostao nam je još jedan dan za kupovinu suvenira i obilazak grada Arushe.

Istim putem, preko Dubaija, vratili smo se u beli grad 16.02.2018. negde oko 13h.

Tu smo se teško rastali ali su se još na aerodromu napravili planovi za nove avanture u istom sastavu koji će, nadam se, dugo funkcionisati...

Po prvi put našao sam svrhu te nesrećne Jugoslavije...